

La urbanització de la Creu de Sant Joan

Els inicis van ser a base d'apartaments petits ficats en blocs alts. Després van arribar els xalets amb jardí i les cases unifamiliars enganxades

anuals que es paguen als jubilats... és quelcom vergonyós.»

«Allò d'agradable és l'entesa amb els grups de l'oposició –segueix Vilaseca–. Tret d'UMS, amb la resta de grups mantenim diferències de principis, però hem arribat a acords conjunts, el més llampant però menys transcendental dels quals és la no participació en la baixada de les autoritats».

«La clau de tot plegat, segons la meva opinió, ja va produir-se en la mateixa presa de possessió de l'alcaldia. En aquell moment, Ramon Llumà no va fer cap oferta de participació en el govern al·legant la duresa de la campanya electoral. Sense citar noms tothom va entendre que s'estava referint a la duresa de la campanya d'Unió de Municipis del Solsonès, i paradoxalment, un temps després, Llumà va pactar amb Ramon Navès, l'home que encapçalava UMS. Una ironia».

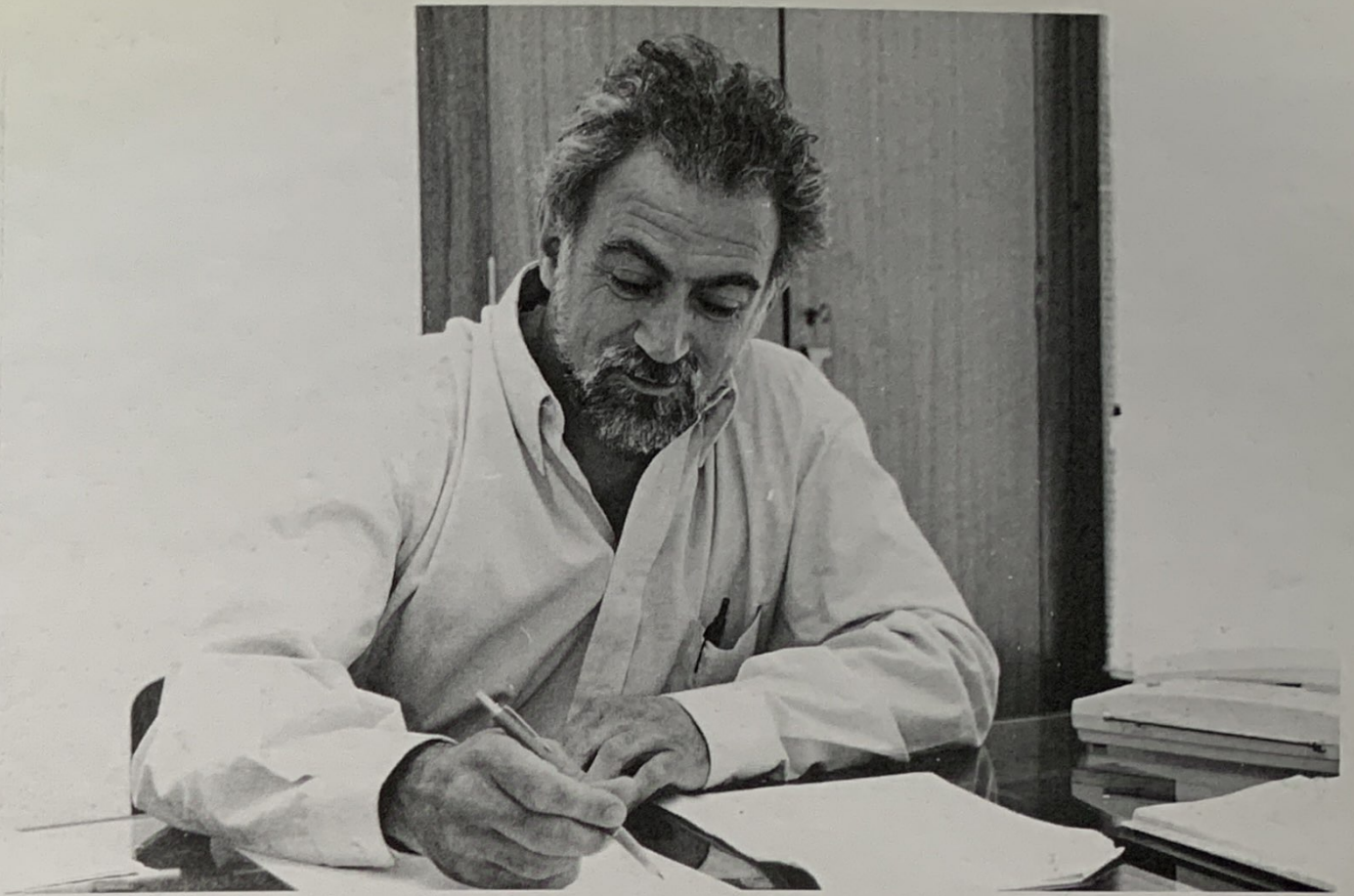
Joan Viladrich

Sobre l'aigua de la piscina cauen grosses gotes d'estiu, i llavors –com si arribés per aixoplugar-se– entra al bar un altre regidor de l'Ajuntament, Joan Viladrich, que és arquitecte i cap de llista del PP.

«Jo porto set anys a l'Ajuntament», explica Viladrich, «i sé que el mètode de l'equip de govern és desenganyar els de l'oposició».

La primera vegada que Viladrich va entrar a l'Ajuntament ho va fer amb dos companys més de grup municipal: Josep Bernadó i Antoni Vilches. Aquesta darrera vegada hi ha entrat amb Josep Terricabras.

«Jo entenc que no s'hauria de fer política sinó que s'hauria d'actuar de forma conjunta, pel bé del poble, seguint el tarannà del poble. Jo he presentat 60.000 propostes i totes les han negades, per bé que després, indirectament al-

Joan Viladrich

Arquitecte i regidor a l'Ajuntament pel Partit Popular (PP)

gunes les han repescades com qui no vol la cosa».

Viladrich diu que ha demanat amb insistència un Pla General d'Urbanisme. «Aquí només tenim les Normes Subsidiàries, que daten del 1.982 i que tenen tres i quatre interpretacions». I s'ha queixat sobre el dibuix i el preu de les parcel·les del polígon industrial, i ha protestat pels accessos perillosos.

«Amb quinze anys de govern democràtic, Solsona hauria d'estar molt ben dotada de tota mena d'equipaments. No hi hauria d'haver cap carrer sense asfaltar. Hi hauria d'haver una pista d'atletisme, i un passeig per a bicis fins a la Mare de la Font, per exemple, i una sala polivalent. I la sanitat hauria de funcionar, perquè resulta que ens costa molt cara, i l'ensenyament també hauria de funcionar».

El regidor Viladrich es queixa, però no tira la tovallola. Segueix reclamant «unes normes per al casc antic», i un Pla General, «que havia d'estar fet el 1.987». Joan Viladrich té corda per estona, a pesar que ha comptat el vot de Convergència i Unió i sap que, a Solsona, el vot de CiU es manté fidel i constant al llarg dels anys.

Pel cementiri

Vilaseca i Salcedo s'han arriscat a dotar la ciutat d'equipaments esportius privats igual que ho ha fet Ramon Padullés amb la piscina coberta que apareix just davant del complex d'on sortim.

La iniciativa privada també va apostar fort amb la nau de Taurus que hi ha rera la urbanització de la Cisa, però ara la nau deserta ofereix la banda amarga de l'assumpció de riscos. La calma de la Taurus, ara, s'assembla un poc a la calma del cementiri que té al darrera.

I el joc empresarial, com el de la vida, és això: un joc. Ho sap prou bé el Jacob que ja està acostumat a passar del silenci absolut a l'estrèpit rítmic de les trompetes.

Perquè el Jacob Yerga, de 15 anys, ha sentit unes quantes vegades el so de les trompetes de l'orquestra Solsona 70, quan els músics d'aquesta formació assagen al local de prop de l'escorxador.

Viu per aquí, aquest Jacob que ara mateix passa per davant del local d'assaig de l'orquestra, camí de la paret de l'escorxador on té penjades les gàbies dels seus ocells. És caçador, el